

justament, vaig anar de viatge a Itàlia, a Portofino; vaig poder anar i tornar sense problemes.

—En la vostra novel·la al final una noia jove es converteix en l'exemple del moviment democràtic. Sigui com sigui, els vostres personatges femenins són molt potents. En la Rússia actual els dissidents més famosos són les tres noies de Pussy Riot. Les dones són l'esperança?

—Jo sempre he tingut molta fe en les boniques dones russes. Són més interessants que els nostres homes. En la meva primera novel·la *Die Moskauer Schönheit* ('La bellesa de Moscou'), vaig presentar una heroïna que era un Gorbaxov amb faldilla, la Unió Soviètica encara existia, però ella era totalment lliure. En la figura de la Katja, de la novel·la que es publica ara, podríem dir que s'entreveuen les noies de Pussy Riot. La Katja és ambigua: malvada i santa alhora.

—Les dones, en la vostra novel·la, no tenen gens de respecte envers els homes.

—Les dones russes n'estan tipes, de nosaltres, els homes; moltes es tornen lesbianes. Moscou és la capital lèbica d'Europa. Per tant, és ridícul quan el Kremlin declara la guerra als homosexuals amb una nova llei.

—Les dones russes es tornen lesbianes perquè els homes no serveixen per a res?

—Exactament. Què han de fer, si no? Els homes soviètics a la feina mentien massa i a casa bevien massa. Per tant, les nostres dones són el sexe fort. I per tant, aquí les dones modernes sovint escullen altres dones com a companyes. Si algú a Rússia és realment lliure, són aquestes noies.

—Aquestes noies són la salvació de Rússia?

—No tan sols aquestes noies, sinó les dones de Rússia. I encara hi ha una altra sortida: fer cas del que els morts ens diuen sobre nosaltres mateixos. Això no és vàlid només per als russos, sinó per a tothom.

—Viktor Vladimirovitch, moltes gràcies per l'entrevista.

Susanne Beyer
Matthias Schepp
© Der Spiegel

Traducció d'Arnau Figueras

TRÀFIC DE NENS

Filles en venda, un drama de l'Índia

Milions de nens indis treballen com a esclaus a les fàbriques, bordells o en famílies. Per desesperació i pobresa, les famílies venen les seves filles, i els traficants esperen a les estacions per si hi ha cap nen que s'escapa de casa o, fins i tot, busquen orfes a les ciutats afectades pels monsons.

El dia que rescataren Durga Ma-la, la petita jeia al terra d e pedra, plorava i tractava d'alleujar el dolor de l'esquena refrescant-se. Tenia 11 anys, i la pell tota plena de

butllofes, des de l'omòplat fins a les natges. Un parell de dies abans, els seus amos li havien vessat oli bullint a sobre perquè consideraven que era molt lenta treballant.

Les organitzacions d'ajuda calculen que entre vint i seixanta-cinc milions d'indis ja han passat per les mans de traficants de persones. Dalt, a la dreta, la germana Anees, que es preocupa per les

De sobte, Durga va sentir crits i es va ajupir a terra. La policia va irrompre en la casa, un pis al cor de Bangalore. En tirar la porta a terra, Durga es va protegir el pit amb les mans i va tancar els ulls. Només duia posades unes braquetes: era tota la roba que els amos li deixaven vestir. “Em feia vergonya”, deia Durga.

Un dels homes va embolicar la nena en un llençol i la va dur a l'hospital. Els metges la van tenir en tractament per uns quants dies. A més de les cremades, patia malnutrició, tenia ferides infectades i cicatrius al llavi. “Una vegada em va caure un got a terra i la dona es va enfurismar: em va arrencar les ungles, una a una. De vegades em punxava els llavis amb una agulla. Durga havia de treballar, no parlar”, deia la noia.

Es calcula que milions de nens viuen a l'Índia com a esclaus, però del món modern. Treballen als camps, a les fàbriques, bordells i cases particulars –sovint sense rebre cap paga i sense possibilitats reals de fugir. La majoria són les pròpies famílies qui els venen.

Segons el cens de 2001 del Govern indi, aquest país de més de mil milions d'habitants compta amb més de 12,6

milions de nens d'edats compreses entre 5 i 14 anys que treballen. La xifra real és, sense dubte, molt més alta, ja que molts nens no estan oficialment censats –i els amos, per descomptat, tracten de mantenir l'existència dels seus petits esclaus en secret. Les organitzacions d'ajuda internacional calculen que tres quartes parts del servei domèstic a l'Índia són nens, i un 90% d'aquests, noies. Tot i que el treball infantil i el tràfic amb nens és il·legal, la policia no intervé quasi mai, i els jutjats rare vegades condemnen els acusats de tràfic o els amos dels esclaus.

“Em va dir que em tractarien bé”.

Durga va créixer a Calcuta. Quan tenia 7 anys, el seu pare va morir, i dos anys després, també la seva mare. L'àvia es va fer càrrec de Durga i de les seves tres germanes grans, però no reeixia a alimentar totes quatre. Una havia de marxar, i així va vendre la més petita. Gràcies a un intermediari, una família desconeguda va pagar 80 rúpies per Durga, una suma que quasi no arriba a 1€.

Durga va viatjar sola en tren uns 2.000 quilòmetres fins a Bangalore. No recorda pas el viatge, però sí la seva

arribada. “La dona em va replegar a l'estació. Jo tenia molta por, però em va dir que em tractarien bé”, diu la nena.

A partir d'aquell dia, Durga s'encarregà diàriament de netejar la casa, de cuinar, de fer la bugada i rentar els plats. Mai no li han pagat un cèntim, mai no ha tingut un dia lliure ni ha pogut abandonar l'edifici. La dona l'apallissava molt sovint, l'home no tant. Durga ni tan sols provava de defensar-se. “L'àvia em deia que havia de fer bondat”.

Avui dia, Durga té 12 anys. Torna a tenir un pes normal, té els ulls grans i els llavis carnosos. Du els cabells negres replegats amb un llaç. Les dents blanques li brillen quan parla, i li il·luminen les dolces faccions. Durga viu ara a Rainbow Home, una casa d'acollida per a nens dirigida per l'organització catòlica Bosco. Cinquanta-sis noies viuen en dues estances buides, sense cadires ni taules. Les petites juguen, dormen i fan els deures a terra i mengen totes plegades a l'entrada.

Aquesta llar ocupa una planta de l'edifici de l'escola. Les parets del vell edifici estan pintades de blau i rosa, i els cuidadors ensenyen les noies a dur una higiene regular i a no respondre directa-

noies de Rainbow Home.

ment a colps directament quan hi ha un conflicte. “És una tasca dura”, diu una monja anomenada Anees. “Per a moltes d’aquestes nenes, és la primera llar que hagin tingut mai”. A més, “totes vénen de famílies molt desfavorides i han viscut moltíssim per la seva curta edat”.

“M’agradaria ser advocada”. Anees viu amb les noies a la llar d’acollida. Els seus dies comencen a les 5 de la matinada i acaben a les 11 de la nit. Dorm amb dues dones més en una cambra petita. Les noies tenen permís per veure la televisió a l’habitació contigua. Avui toca una pel·lícula de Bollywood. Durga seu amb altres noies a terra, tres amigues s’acomoden al seu costat i la més petita s’asseu a la seva falda. Totes miren la pantalla embadalides: un home

de Bangalore de totes les regions del país plens com llaunes de sardines, amb abundant mà d’obra barata i persones en la misèria que busquen un futur millor a la ciutat. “És el centre neuràlgic d’intercanvi de menors al sud d’Índia”, diu el pare George.

Aquest sacerdot salesià fa quasi dos metres d’alçada, és més aviat robust i porta vaquers. Tracta d’obrir-se pas entre la bulliciosa gentada, sense deixar-se aturar per les olors i el soroll. Cada dia, George camina per l’estació i es dirigeix a una barraca que hi ha enmig d’una de les andanes. Allí és on els membres de l’organització porten els menors que troben perduts per l’estació. “Estan en perill. Ací tractem d’ajudar-los abans no caiguin en males mans”, diu George.

Salthya i Ramesh vénen de la part nord de Karnataka, una de les regions més pobres del sud del país. George diu: “Han fugit de casa”.

Hi ha molts nens que fugen a l’Índia. Els petits s’escapen de la pobresa de les zones rurals i de la brutalitat de les seves famílies, esperant trobar una vida millor a la ciutat. Bangalore és un gran atractiu per a nens dels estats de Tamil Nadu, Kerala, Andhra Pradesh i Karnataka. El territori que sumen aquests estats fa una superfície més gran que la d’Alemanya.

Són una presa fàcil per als traficants que els esperen a l’estació. Aquests homes els prometen un lloc on quedar-se i un treball ben pagat. Quan lliuren els menuts a un patró reben una comissió de 1.000 rúpies, uns 12€ per nen.

El pare George (a l’esquerra), salesià, intercepta els nens a l’estació ferroviària de Bangalore abans que caiguin a les mans equivocades. A la dreta,

canta i les noies l’observen encisades. Durga també vol conèixer un home així, un que vulgui casar-se amb ella i que no l’apallissi. Es queda pensativa un instant i es toca els llavis plens de cicatrius amb els dits: “M’agradaria ser advocada”. Quasi totes les nenes que hi ha a l’estança han passat bona part de la seva vida treballant. La més gran té 16 anys. Encara que ara rebin una educació, la vida no serà gens fàcil per a elles.

Amb més de 8 milions d’habitants, Bangalore és la tercera ciutat més poblada d’Índia després de Bombai i Delhi. És una ciutat molt pròspera, que avui dia brilla d’una manera brutal, és com una jungla que molts encara veuen com un raig d’esperança. Cada dia, més de 80 trens arriben a l’estació central

Indefensos, després d’escapar-se de casa. Dos noies i un noi seuen en una sala d’espera. A part d’una bossa de plàstic mig plena no tenen més equipatge. Estan asseguts en un banquet de la finestra i mouen els peuetes descalços que no els arriben a terra. Enfront hi ha un taulell ample, darrere del qual hi ha espai suficient per a una treballadora i per a George, el director de la fundació Bosco. El sacerdot, nascut al sud d’Índia, parla anglès i cinc de les llengües nacionals del país. Els petits es relaxen quan els pregunta en la seva llengua materna, el kanarès. George bromeja amb ells, els conta historietes i ells comencen a respondre a les seves preguntes. Bhavani,

“Estem desbordats”. Intentant interceptar els menors a temps, tres persones de la fundació Bosco estan cada dia a l’estació de tren i dos a les nits. Quan un tren arriba, vigilen els nois. Hi ha 10 andanes i cadascuna fa quasi un quilòmetre de llarg. Si són més d’un els trens que arriben simultàniament a l’estació, els treballadors de Bosco no tenen cap oportunitat contra els traficants de menors. “Estem desbordats. Dels 50 o 60 nens que arriben cada dia només aconseguim, amb sort, agafar-ne 15 i dur-los a un lloc segur. La resta passen a mans dels patrons el mateix dia que arriben”, diu el pare George.

Si els nens surten de l’estació de tren, és quasi impossible trobar-los. “Estan tancats a les cases i han de treballar

12 hores al dia”, diu el sacerdot. “En comptades ocasions reben diners pel seu treball” –afegeix– “i molts d’ells viuen en la mateixa situació que Durga, com esclaus”. A l’altra banda del carrer hi ha l’estació d’autobusos, el segon centre més important d’intercanvi de menors a Bangalore. Centenars de busos maniobren cada hora per obrir-se pas entre els altres vehicles. Hi ha un pont que connecta l’estació amb el districte del mercat, un gegantesc laberint de carrerons ple de comerciants, alguns dels quals venen menors.

Un home que es fa dir Krishna s’ajup a l’ombra d’un edifici verd. La calor impregna la ciutat i la pudor del fem contamina l’aire del carreró. L’home té la cara menuda i el cos molt prim. Escup a un fil d’aigua que li passa pels

un nen és prou fort o no. Els nois solen anar a parar als hotels o tallers de reparació i la majoria de les noies van a sastreries o amb un company seu que es dedica a oferir-les a clients particulars. Krishna porta un rellotge d’or.

La gent com Krishna es veuen a ells mateixos com a agències de treball. Però són traficants de nens, diu George. “No els importen els nens, només es preocupen pel seu benefici”. El sacerdot condueix un dels tres vehicles que s’utilitzen en Bosco cada dia. La seva gent utilitza minibusos per transportar els nens des de l’estació fins a la seu de l’organització. “Molts estan tan espantats que no volen ni que els salvem, sense els minibusos fugirien de nosaltres”, afirma George.

El sacerdot sol viatjar per la ciutat amb moto. Però ara ha de tornar ràpi-

rament”, explica. El seu despatx és a la segona planta i el dormitori a la tercera. Al costat del seu ordinador hi ha una figureta de porcellana del Nen Jesús.

Molts dels nens que han fugit de les seves llars i que Bosco recull són, en ocasions, reclamats per la seva família, qui se’ls emporta a casa de nou. La resta van a una de les set llars d’acollida que té l’organització i se’ls garanteix una plaça a l’escola. 9 de cada 10 nens són nois, les noies tenen menys oportunitats d’escapar-se. “Normalment les solen vendre més petites i ho fa la seva pròpia família”, diu George.

Índia ven les seves filles. Índia és una potència econòmica molt pròspera. Malgrat això, la societat no aconsegueix caminar al mateix pas i, d’alguna mane-

Durga Mala de 12 anys, que viu a la Rainbow Home.

peus. Krishna és traficant de menors. Diu: “Jo ajudo els nens”.

Confessions d’un traficant de nens. Krishna s’encén un cigarret i explica que el treball s’ha tornat molt complicat perquè hi ha molts competidors. Molts d’aquests nous comerciants no saben fer la seva feina tan bé com ell, afirma. “Jo sé exactament quin xiquet encaixa millor amb cada patró”, afirma Krishna, orgullós. “Els nens vénen ací perquè volen treballar, i jo els trobo la feina adequada”, presumeix.

Molts vianants saluden Krishna. Ell els torna el gest amb un moviment de cap quasi imperceptible. “Sóc un bon paio, la gent m’aprecia”. Duu cinc anys al negoci i de seguida pot distingir si

dament a l’oficina, principalment, per fer unes trucades. El seu telèfon no para de sonar en tot el dia. George és amable amb tot aquell qui telefona. “Tot està bé”, així és com acaba cadascuna de les seves converses telefòniques, sense importar si la trucada era per un tall elèctric en alguna de les cases o si és perquè no hi ha prou diners per pagar les factures. El sacerdot de 38 dirigeix un equip de més de 100 persones, amb amor, com ell diu. Al cap i a la fi, no pot pagar molts diners.

L’oficina del sacerdot està situada al mateix edifici que el centre d’acollida. En arribar, sempre llaven els nens i se’ls fa un reconeixement mèdic; a més, reben sabates i roba. “Tan prompte com se senten a casa, comencem l’assesso-

ra, s’està quedant dècades enrere, si és que no són segles. En aquesta societat, les noies no tenen gaire estatus social i, a més, costen molts diners a les seves famílies. Quan una jove es casa, el matrimoni ha de finançar-se i, a més, la noia ha d’abandonar al casa familiar i anar a la del seu marit. Els nois, per contra, es queden amb les seves famílies. Quan es converteixen en homes, s’espera d’ells que cuidin dels majors i que els ajuden econòmicament. Per això, dins de la lògica econòmica, té sentit vendre les noies quan encara són joves.

Les organitzacions d’ajuda internacional estimen que entre 20 i 65 milions d’indis han passat per mans de traficants d’humans almenys una vegada a la seva vida. El 90% es queden dins de

les fronteres nacionals i la majoria són dones menors d'edat.

“El tràfic d'humans funciona perquè les víctimes tenen por i no poden comunicar-se”, diu Palavi, una treballadora social. “Índia és tan gran que no fa falta vendre les dones i noies a l'estranger. Si són bengalís, de la part nord-est del país, quan arriben a Bombai no comprenen ni un mot”.

Palavi treballa des de fa uns anys a Khetwadi, un districte de Bombai on es concentra la prostitució. Per motius de seguretat, ens demana que no publiquem el seu cognom. La seva tasca en l'organització Prerana consisteix a assessorar les noies sobre on poden trobar un refugi entre els tres centres d'emergència que hi ha oberts les 24 hores. “A l'Índia, les joves són venudes com si fossin esclaves. Moltes d'elles tenen fills que estan en perill constant que els vinguin o que n'abusin sexualment”, afirma Palavi. “Es crien sota els llits en què a les seves mares els roben la dignitat”.

L'organització Prerana té diferents cases d'acollida on els fills de les prostitutes poden viure. Palavi sospira. Ara que els monsons han arribat a Bombai, els carrers s'omplen d'aigua i les llibretes al seu despatx comencen a arrugar-se per la humitat.

Segons el càlcul d'una agència estatal de recerca, 3 milions de prostitutes treballen als bordells d'Índia i aproximadament un 40% són menors. Tan bon punt celebren el seu desè aniversari, són venudes a homes que es fan passar per persones que arreglen matrimonis o que prometen treballs a la ciutat. Quan els monsons inunden les comunitats rurals, els traficants es dirigeixen al que queda dels poblets i recullen els orfes o compren els fills de grangers que ho han perdut tot i que no tenen ni un mos de pa per donar a les seves famílies.

“Quan les noies arriben a Bombai, primer de tot són tancades en una mena de calabossos durant setmanes”, diu Palavi. “Quasi no els donen res per menjar i les violen cada dia. Així aconsegueixen trencar la seva voluntat perquè no donin problemes als bordells”.

Venuda a un bordell. Sanjana tenia 11 anys quan el seu pare la va vendre a un traficant que li va dir que la noia podria treballar en una fàbrica de seda prop de Calcuta. En realitat, però, el traficant

la va vendre a un bordell. “Només volia morir-me”, diu la jove. Sanjana havia de treballar per tornar el seu preu de compra i la seva manutenció –almenys, això digué el patró del bordell. “Eren com a mínim 10 homes al dia, 30 en vacances”. Sanjana estava tancada en una habitació i el seu amo negociava els preus. “Sempre tenia por, no em deixaven rebutjar ningú”. No hi havia quasi mai preservatius. Palavi afirma: “Moltes prostitutes a Bombai tenen SIDA”.

Sanjana va tenir sort: va escapar després de tres anys de ser forçada a prostituir-se quan la policia va irrompre al bordell on vivia. Malgrat això, la noia d'origen bengalí no podia tornar al seu poble. “La meua família no havia sabut res de mi en molt de temps i jo ja no tenia honor”, explica Sanjana. “No m'haurien acollit de nou”. Sanjana té ara 22 anys i es guanya la vida a Bombai com a modista. L'amo del bordell mai no va ser condemnat, i els traficants de menors, tampoc.

“Ara sóc feliç”. Per contra, Durga Mala ha de comparèixer davant el jutge quasi cada dos mesos. El judici contra el seu anterior amo, dut a terme per una organització d'ajuda, s'ha allargat durant tres anys. A Durga no li agrada anar allí. El que realment vol és poder oblidar tot allò que va ocórrer en aquella horrible casa mentre la tenien captiva. “Ara estic seguint amb la meua vida”, diu Durga.

Mai no ha tornat a saber de la seva àvia. El seu avi la va cridar una vegada des d'una cabina i li va dir que la seva germana gran s'havia casat i que l'altra treballava com a empleada domèstica. Durga es para a pensar una estona, però no aconsegueix recordar els noms de les seves germanes. “Ara sóc feliç”.

“No paga la pena amoïnar-se per tot”, creu George. El sacerdot està reclinat en una cadira de plàstic enfront de la llar de les nenes, i el seu mòbil sembla una miniatura a la seva enorme palma de la mà. La Rainbow Home celebra el seu segon aniversari. Dins de l'edifici, les monges serveixen te i els nens van a rentar-se les mans, tal com els han manat. A la segona planta, les noies comencen a cantar. George somriu i cap allà que se'n va.

Anne Backhaus

© *Der Spiegel*

Traducció de Núria Molines

Alain Finkielkraut.

Alain Finkielkraut és dels assaïgistes més controvertits de França. El seu nou llibre, *L'identité malheureuse* ('La identitat infeliç', Éditions Stock), ha estat objecte d'un debat encès que arriba en un moment en què França es troba enmig d'una crisi d'identitat. En lloc d'emmarcar la situació des d'un punt de vista social o polític, Finkielkraut analitza el que veu com una confrontació hostil entre els francesos indígenes i els immigrants.